

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1386/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
• CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 13 sierpnia 2021 r. sygn. akt II K 690/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

<p># obrońca oskarżonego P. D. (1)</p> <p>Z uwagi na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu II instancji tylko przez obrońcę oskarżonego P. D. (1) zakresem niniejszego uzasadnienia, zgodnie z art. 422 § 2 i art. 423 § 1a KPK w zw. z art. 457 § 2 KPK, objęto analizę zarzutów i argumentacji zawartych wyłącznie w apelacji obrońcy P. D. (1) oraz rozstrzygnięć, dotyczących wymienionego oskarżonego. Wynikający z art. 433 § 2 KPK obowiązek rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów apelacji jest bowiem determinowany przez zakres wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku.</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości co do oskarżonego P. D. (1)		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka – jako zarzut ewentualny			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	Zmiana	
• Ustalenie faktów w				

<p>związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</p>				
<p>0.12.1. Ustalenie faktów</p>				
<p>0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. P.	<p>Zachowanie M. P. w zakładzie karnym należy określić jako zmienne, choć na przestrzeni czasu uległo ono umiarkowanej poprawie.</p> <p>Oskarżony był pięć razy karany dyscyplinarnie i pięć razy nagradzany za dobre zachowanie.</p> <p>Oskarżony podejmował próby poddania się terapii uzależnień.</p> <p>Oskarżony deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych czynów.</p>	Opinia o skazanym M. P.	k.1221
2.1.2.2.	M. P.	<p>Oskarżony M. P. był w przeszłości wielokrotnie karany w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.</p>	Karta karna M. P.	k.1233-1235

2.1.2.3.	P. D. (1)	Oskarżony P. D. (1) był w przeszłości wielokrotnie karany w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.	Karta karna P. D. (1)	k.1236-1238
2.1.2.4.	M. P., P. D. (1)	Oskarżeni P. D. (1) i M. P. byli już prawomocnie skazani za kradzieże (...) na terenie W.. Analiza odpisów wyroków zapadłych już wcześniej wobec oskarżonych pozwoliła na ustalenie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci stanu powagi rzeczy osądzonej. Sprawy, które zostały już prawomocnie osądzone, nie wykazują tożsamości podmiotowo – przedmiotowej w stosunku do sprawy niniejszej.	Odpisy orzeczeń Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny: 1) II K (...) 2) II K (...) 3) II K (...) 4) II K (...) 5) II K (...) 6) II K (...).	k.1263-1284
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				

0.12.2.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	Opinia o skazanym M. P.	Opinia została wydana przez uprawniony do tego podmiot. Została sporządzona w sposób czytelny i przejrzysty, nie nosiła śladów przerobienia i podrobienia. Treść opinii była jasna, nie budziła wątpliwości Sądu II instancji i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.	
2.	Karta karna M. P.	Dokument urzędowy, pochodzący od kompetentnego organu, którego autentyczność nie budzi wątpliwości ani nie była kwestionowana w postępowaniu przez strony, stąd dowód pozostaje w zupełności wiarygodny.	
3.	Karta karna P. D. (1)	Dokument urzędowy, pochodzący od kompetentnego organu, którego autentyczność nie budzi wątpliwości ani nie była kwestionowana w	

		postępowaniu przez strony, stąd dowód pozostaje w zupełności wiarygodny.	
4.	<p>Odpisy orzeczeń Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny:</p> <p>7) II K (...)</p> <p>8) II K (...)</p> <p>9) II K (...)</p> <p>10) II K (...),</p> <p>11) II K (...)</p> <p>12) II K (...)</p>	<p>Dokumenty urzędowe, pochodzące od kompetentnego organu, których autentyczność nie budzi wątpliwości ani nie była kwestionowana w postępowaniu przez strony, stąd dowód pozostaje w zupełności wiarygodny.</p>	
<p>0.12.2.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			

Lp.	Zarzut		
3.1. 3.2.	<p>Obrazy przepisów postępowania, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>1) art. 7 KPK – w wyniku uznania za wiarygodne wyjaśnień M. P., obciążających oskarżonego P. D. (1), podczas gdy ich analiza prowadzi do wniosku, że obaj oskarżeni są w konflikcie, natomiast M. P. wielokrotnie zmieniał swoje wyjaśnienia, jego relacja ewoluowała, dodawał pewne elementy, których nie potrafił umiejscowić w czasie, co winno być uwzględnione przez Sąd I instancji przy ocenie jego wyjaśnień, aby uczynić zadość wymogom z art. 7 KPK;</p> <p>2) art. 5 KPK w zw. z art. 410 KPK – poprzez ich pominięcie w wyniku uznania, że oskarżony P. D. (1) jest winien zarzucanych mu czynów, podczas gdy analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że brak</p>	#zasadny #częściowo zasadny #niezasadny	

	<p>jednoznacznych dowodów, że wymieniony – nawet jeśli dopuścił się kradzieży – to dotyczyły one akurat dokładnie tych (...) opisanych w zarzutach, sam wymieniony nie pamięta za wiele ze zdarzeń z tego okresu, w aktach dołączonych do niniejszego postępowania w części brak jest nawet materiału fotograficznego, a tam gdzie jest on dołączony, pozostaje niewyraźny, nie można więc w sposób graniczący z pewnością przypisać wymienionemu sprawstwa zarzucanych czynów, a wobec pojawienia się wątpliwości niedających się usunąć należy je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania, mający istotny</p>			

**wpływ na treść
orzeczenia -**

tj. art. 7 KPK

Przepis art. 7 KPK wyraża generalną zasadę procesową swobodnej oceny dowodów. Zgodnie z tą zasadą organy procesowe podczas oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego kierują się swoim przekonaniem, ukształtowanym w sposób swobodny w granicach wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania.

Wykazanie naruszenia generalnych zasad procesowych, ujętych w art. 4 KPK, art. 5 § 2 KPK, czy właśnie w art. 7 KPK, wymaga uprzedniego dowiedzenia, że Sąd I instancji uchybił konkretnym (szczegółowym) regułom procedowania, w tym np. wymogowi oparcia ustaleń na całości materiału dowodowego wprowadzonego do procesu, czy konieczności oceny poszczególnych

dowodów z
poszanowaniem
zasad wiedzy,
doświadczenia
życiowego, czy
logiki. Bez
uprzedniego
wykazania takich
skonkretyzowanych
błędów
proceduralnych
Sądu I instancji,
zarzucenie
naruszenia
generalnych zasad
procesowych
pozostaje jedynie
gołosłownym
twierdzeniem
apelującego.

Tym samym przepis
art. 7 KPK – jako
zasada ogólna –
nie może stanowić
samodzielnej
podstawy zarzutu
apelacyjnego, ale
zawsze wymaga
powołania obok
niego innych jeszcze,
szczególnych
przepisów
procedury karnej.
Omawiany zarzut
nie może też
sprowadzać się tylko
do polemiki z oceną
wiarygodności
materiału
dowodowego,
dokonaną przez Sąd
I instancji.

Przekładając te
rozważania na grunt
niniejszej sprawy
należy zauważyć, że
obrońca
oskarżonego P. D.

(1) w apelacji nie powiązał zarzutu naruszenia art. 7 KPK z żadnym innym przepisem kodeksu postępowania karnego. Stąd też już sam sposób sformułowania zarzutu w petitum pisma był nieprawidłowy. Z całokształtu apelacji (w tym z treści uzasadnienia) wywieść można było natomiast, że obrońca oskarżonego P. D. (1) kwestionował przede wszystkim ocenę wiarygodności wyjaśnień współoskarżonego, M. P., prowadząc w tym zakresie polemikę z wywodami Sądu I instancji. Jednocześnie – wobec braku wykazania przez obrońcę konkretnych uchybień, których miał dopuścić się Sąd I instancji przy ocenie dowodów – zarzut ten należało uznać za bezzasadny.

Należy podkreślić, że przekonanie Sądu I instancji o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje

pod ochroną
przepisu art. 7
KPK, jeśli jest
poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy,
stanowi wyraz
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
osoby oskarżonej,
jest zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, a nadto
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (por. np.:
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
12 lipca 2006 r.,
II KK 12/06).
Warunek ten został
w przedmiotowej
sprawie spełniony.
To, że apelujący
nie akceptuje oceny
zebranego materiału
dowodowego i
poczynionych w
wyniku tej oceny
ustaleń faktycznych,
a w środku
odwoławczym
prezentuje własne
oceny i krytykę
ustaleń dokonanych
przez Sąd I instancji,
nie upoważnia do
automatycznego
uznania, że
zaskarżone

orzeczenie jest wadliwe.

Po pierwsze w realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał wyjaśnienia M. P. za wiarygodne w zakresie w jakim obciążały P. D. (1). Jednocześnie nie można zarzucić Sądowi I instancji, że nie wziął on pod uwagę tego, że M. P. wielokrotnie zmieniał wersję wydarzeń. Sąd I instancji w treści uzasadnienia swojego wyroku jasno zaznaczył, że za wiarygodne i miarodajne należy uznać wyjaśnienia M. P. składane w toku postępowania przygotowawczego – charakteryzują się one bowiem największą spontanicznością i naturalnością, a ponadto są zbieżne z oświadczeniami złożonymi podczas wizji lokalnej (k. 742-746). W toku postępowania sądowego oskarżony M. P. istotnie próbował przedstawić odmienną od pierwotnej wersję wydarzeń, a w tym zaczął zaprzeczać jakoby dokonywał

kradzieży wspólnie i w porozumieniu z P. D. (1). Ostatecznie jednak – pod koniec procesu – powrócił on do wersji zdarzeń przedstawionej w postępowaniu przygotowawczym, przekonująco tłumacząc powód swojej niekonsekwencji. Mianowicie M. P. podał, że (wyjaśnienia, k. 1035 – 1036):

- nie chciał być postrzegany jako osoba, która denuncjuje, „donosi” organom ścigania na swoich znajomych, przebywając w zakładzie karnym, chciał uniknąć nieprzyjemności i konfliktów na tym tle, obawiał się negatywnego odbioru takiego zachowania wśród współosadzonych – dlatego też postanowił ukryć współudział P. D. (1) w procederze kradzieży (...) oraz umniejszyć jego rolę,

- chciał porozumieć się z P. D. (1) (pozostać z nim w dobrych stosunkach), bowiem P. D. (1) mieszkał razem z nim, jego partnerką oraz jego matką w jednym mieszkaniu – późniejszy konflikt związany m.in. z rozliczeniami kosztów za korzystanie z mieszkania i rzekomo nieuczciwe zachowanie P. D. (1) w tym zakresie skłoniły jednak M. P. do tego, aby trzymać się prawdziwej (tj. obciążającej P. D. (1)) wersji wydarzeń i nie „chronić” P. D. (1) przed odpowiedzialnością karną,

- chciał przedłużyć czas rozpoznania sprawy, dlatego kilkakrotnie zmieniał wersję wydarzeń.

Powyżej przytoczone oświadczenia M. P. Sąd I instancji uznał za przekonujące, logiczne oraz zgodne

z doświadczeniem życiowym. Wobec takich oświadczeń Sąd I instancji słusznie dał wiarę wyjaśnieniom M. P., złożonym w toku postępowania przygotowawczego i ostatecznie podtrzymanym na rozprawie – w szczególności w zakresie, w jakim precyzowały one udział w przestępstwie i rolę P. D. (1). Ocenę Sądu I instancji w tym zakresie Sąd II instancji popiera i uznaje za swoją.

Po drugie nie ma racji skarżący, twierdząc, że Sąd I instancji przy ustalaniu sprawstwa i winy P. D. (1) oparł się wyłącznie na wyjaśnieniach M. P.. Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące i rzetelne postępowanie dowodowe, a następnie prawidłowo ocenił całość zgromadzonego materiału dowodowego. Na współludział P. D. (1) w procedurze kradzieży (...) wskazywały – oprócz samych tylko wyjaśnień współoskarżonego –

inne jeszcze dowody,
a w tym zwłaszcza:
protokoły z wizji
lokalnej (k. 740
– 747), wyjaśnienia
samego P. D.
(1) (k. 786,
810, k.1012-1013),
nagrania z
monitoringu i
dokumentacja
fotograficzna
(k.17-20,k. 63-64c,
k. 519, k. 528-530),
a także pośrednio
uprzednia karalność
P. D. (1) oraz
analogiczny sposób
działania (modus
operandi)
oskarżonego.

Podkreślić trzeba,
że Sąd I instancji
zasadnie oparł swoje
ustalenia w zakresie
stanu faktycznego na
protokołach z wizji
lokalnej,
przeprowadzonej w
dniach 8 maja
2019 r. i 9 maja
2019 r. Podczas
przedmiotowej wizji
M. P. kolejno
wskazywał miejsca
dokonywania
kradzieży (...),
podając
jednocześnie sposób
kradzieży,
prawdopodobny
czas kradzieży oraz
markę roweru, a
także wskazując na
osoby, które mu
towarzyszyły i które
brały czynny udział
w przestępstwie.
Oświadczenia

złożone przez M. P. podczas omawianej wizji lokalnej w przeważającej mierze pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie – z nagraniami z monitoringu oraz zeznaniami pokrzywdzonych.

Wyniki omawianej wizji czynią również wiarygodnymi wyjaśnienia złożone przez M. P. w postępowaniu przygotowawczym (i ostatecznie podtrzymane także przed sądem).

W toku przeprowadzanej wizji lokalnej M. P. kilkakrotnie wskazał na P. D. (1), jako na współsprawcę kradzieży (k. 742v, 745, 746), podając m.in.:

- „P. miał wtedy nożyce do cięcia metalu, on przeciął tymi nożycami linkę, a ja tym (...) odjechałem.”(k. 745),
- „Byłem tutaj również z P. D. (2), to było w marcu. Z tego samego stojaka ukradliśmy dwa

rowery.”(k.
746v).

Jednocześnie
oświadczenia
złożone w trakcie
wizji lokalnej oraz
wyjaśnienia z
postępowania
przygotowawczego
poparte
przyznaniem się do
winy M. P. dają
ostatecznie spójny
i jasny obraz
przebiegu procedury
seryjnej kradzieży
(...) – zgodny ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

Ewentualne
nieścisłości i
niedokładności w
zakresie tego kto,
kiedy i jaki
dokładnie ukradł
rower dodają jedynie
wiarygodności
relacji M. P.. Jak
bowiem wskazuje
sam oskarżony:
„Tak, mogło się
zdarzyć, że
pomyliłem markę
roweru lub miejsce,
w którym kradłem –
było tego dużo.”(k.
745v).

Sąd I instancji
słusznie oparł się
również na
wyjaśnieniach
samego oskarżonego
P. D. (1), dokonując
ich ostrożnej oceny.
P. D. (1) w
postępowaniu
przygotowawczym

przyznał się do zarzucanych mu czynów w całości (k. 786, 810) następnie zaś w postępowaniu sądowym przyznał się do zarzucanych mu czynów w części, jednocześnie wielokrotnie wskazując, że nie pamięta dokładnie kiedy, gdzie i z kim dokonywał poszczególnych kradzieży, nie jest w stanie również podać z pamięci nazwy marek ani typów (...), które ukradł (k.1012-1013).

Jednocześnie Sąd I instancji zasadnie przyjął, że zasłanianie się przez P. D. (1) niepamięcią jest jedynie wyrazem przyjętej przez niego linii obrony, mającej umniejszyć jego rolę w procederze seryjnej kradzieży (...) oraz pozwolić mu choć w części uniknąć odpowiedzialności karnej. Taką ocenę Sądu I instancji Sąd II instancji uznaje za uprawioną oraz w pełni podziela.

Nie umknęło również uwadze Sądu I instancji to, że oskarżony P. D. (1) był już uprzednio karany za kradzieże (...), a zarzucanych mu w przedmiotowej

sprawie czynów
dopuścił się w
warunkach
recydywy.

Jednocześnie
sposób działania P.
D. (1) w sprawach,
w których już
został prawomocnie
skazany oraz w
sprawie niniejszej
był analogiczny. P.
D. (1) prowadził
najpierw obserwację
miejsc, w których
zostawia się rowery.
Wybierał rower
najdroższy. W
odpowiednim
momencie
podchodził do
stojaka (...),
przecinał
zabezpieczenie i
odjeżdżał
skradzionym (...).
Skradzione rowery
sprzedawał w
lombardzie.
Okoliczność tę
słusznie dostrzegł
Sąd I instancji,
uwzględniając ją
przy ocenie
wyjaśnień P. D.
(1). Wnioski Sądu
I instancji w tym
zakresie Sąd II
instancji uznaje za
swoje.

Po trzecie całości
obrazu dopełniły
również nagrania z
monitoringu oraz
dokumentacja
fotograficzna
(k.17-20,k. 63-64c,
k. 519, k. 528-530),
które zostały

zaliczone w poczet materiału dowodowego przez Sąd I instancji. Obrońca oskarżonego P. D. (1) podnosi w apelacji, że nagrania te były w przeważającej mierze niewyraźne i nie ma pewności, co do tego czy istotnie widnieje na nich P. D. (1). W odpowiedzi na ten zarzut Sąd II instancji podkreśla, że zarówno nagrania z monitoringu, jak i zdjęcia nie były kluczowym dowodem, przesądzającym o sprawstwie i winie oskarżonego. Niewątpliwie natomiast materiały te – obok powoływanych już wyżej pozostałych dowodów – uprawdopodobniały wersję przedstawioną w zeznaniach pokrzywdzonych i wyjaśnieniach oskarżonego M. P.. Jakość poszczególnych nagrań i zdjęć została natomiast odpowiednio uwzględniona przez Sąd I instancji przy ocenie ich wiarygodności i przydatności dla prowadzonego postępowania, a tę ostrożną ocenę

podziela również
Sąd II instancji.

Reasumując -
Sąd I instancji
prawidłowo ocenił
wszystkie zebrane w
sprawie dowody i
na tej podstawie
poczynił trafne
ustalenia faktyczne.
Nie wykraczają one
poza granice
swobodnej oceny
dowodów, która to
ocena nie wykazała
istotnych błędów
natury faktycznej
i logicznej, zgodna
była ze wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego. W
uzasadnieniu Sąd
I instancji wskazał
jakie fakty uznał za
ustalone, na czym
oparł poszczególne
ustalenia, a
następnie
wyprowadził z
dokonanych ustaleń
prawidłowe wnioski
w zakresie skazania
oskarżonego P. D.
(1), które to wnioski
Sąd II instancji
w całości podziela.
Sąd II instancji
nie dopatrył się
w przedmiotowej
sprawie naruszenia
zasady z przepisu
art. 7 KPK.

**Zarzut obrazy
przepisów
postępowania,
mający istotny**

**wpływ na treść
orzeczenia -**

**tj. art. 5 KPK i
art. 410 KPK**

Przepis art. 5 KPK wyraża dwie generalne zasady procesowe. Pierwszą z nich (§1) jest zasada domniemania niewinności. Drugą z nich (§2) jest zasada in dubio pro reo, która obliuguje sąd do rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego nie sprecyzował w petitum apelacji, naruszenie której z tych zasad zarzuca Sądowi I instancji. Z treści całej apelacji (w tym z uzasadnienia) wynika natomiast, że zarzut dotyczy art. 5 § 2 KPK, tj. zasady in dubio pro reo.

Na początku należy podkreślić, że naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom, wynikającym z art.

7 KPK, ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 KPK (a więc na niekorzyść oskarżonego). Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu wymienionej reguły. Zarzuty obrazy art. 7 KPK i art. 5 § 2 KPK z natury rzeczy mają charakter rozłączny.

Obrońca oskarżonego całkowicie błędnie zarzucił więc w apelacji obrazę art. 5 § 2 KPK w sytuacji, w której podnosił również nieprawidłowości w zakresie gromadzenia i oceny materiału dowodowego w sprawie. Z tego już powodu zarzut obrazy art. 5 § 2 KPK nie mógł być uwzględniony.

Ponadto należy również zwrócić uwagę, że zarzut obrazy art. 5 § 2 KPK

ma uzasadnienie jedynie wtedy, gdy to sam sąd stwierdzi, że w sprawie występują niedające się usunąć wątpliwości w zakresie ustalenia faktów. Zarzutu tego nie można natomiast skutecznie podnosić, jeżeli wątpliwości co do stanu faktycznego ma jedynie strona (a nie sąd). Istota naruszenia zasady in dubio pro reo nie sprowadza się bowiem do oceny dowodów i prowadzenia polemiki z ustaleniami sądu. Istota ta tkwi natomiast w wykazaniu rzeczywistych i nieusuwalnych wątpliwości (luk) w odtwarzanym za pomocą całokształtu właściwie ocenionych dowodów stanie faktycznym.

W przedmiotowej sprawie – jak już wyżej szeroko wykazywano – nie doszło do naruszenia standardu przepisu art. 7 KPK. Sąd I instancji rzetelnie przeprowadził postępowanie dowodowe, następnie zaś prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o całokształt

ujawnionych i
poddanych
swobodnej ocenie
dowodów. W
sprawie nie
zaistniały „niedające
się usunąć
wątpliwości”. Zarzut
naruszenia art. 5
§ 2 KPK nie
zasługiwał więc na
uwzględnienie.

Odnieść się również
należy do zarzutu
naruszenia art. 410
KPK powiązanego
przez obrońcę
oskarżonego z
zarzutem naruszenia
zasady in dubio pro
reo.

Przepis art. 410
KPK wymaga, aby
podstawę wyroku
stanowił całokształt
okoliczności
ujawnionych w toku
rozprawy głównej.
Naruszenie tego
przepisu stanowi
zarówno brak
ujawnienia
określonego
dowodu, a w
konsekwencji jego
pominięcie, jak
i oparcie się
przez sąd na
dowodach formalnie
nieujawnionych i
niezaliczonych w
poczet materiału
dowodowego. Nie
stanowi zaś
naruszenia przepisu
art. 410 KPK
dokonanie takiej, a
nie innej oceny

dowodu
przeprowadzonego
lub ujawnionego na
rozprawie (wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Poznaniu z dnia 27
maja 2021 r., II AKA
16/21).

Zdaniem obrońcy
oskarżonego Sąd I
instancji naruszył
art. 410 KPK,
ponieważ nie oparł
swojego
rozstrzygnięcia
odpowiednio mocno
na całokształcie
materiału
dowodowego, ale w
sposób
automatyczny i
uogólniony przyjął
wersję
przedstawioną w
akcie oskarżenia,
przypisując P. D. (1)
niejako
bezrefleksyjnie
wszystkie zarzucone
mu przez
oskarżyciela
publicznego czyny.
Sąd II instancji
poddął przytoczony
zarzut wnikliwej
ocenie, a ostatecznie
go nie podzielił.

Nie można
skutecznie zarzucać
Sądowi I instancji, że
przypisał w sposób
zbiorczy (globalny)
oskarżonemu P.
D. (1) dokonanie
kradzieży (...). Nie
ma racji skarżący,
mówiąc, że w aktach
sprawy brak jest

dowodów, które w sposób jednoznaczny wykazywałyby, że P. D. (1) dopuścił się kradzieży konkretnych (...), na szkodę konkretnych pokrzywdzonych, w konkretnym miejscu i czasie. Sąd I instancji rzetelnie zweryfikował każdy z zarzutów postawionych P. D. (1) w akcie oskarżenia, czemu dał wyraz w wyroku, prawidłowo modyfikując opis czynów przypisanych w stosunku do opisu czynów zarzucanych oskarżonemu.

Przyznać trzeba rację skarżącemu, że uzasadnienie Sądu I instancji w zakresie powołania odpowiednich dowodów przy każdym z przypisanych P. D. (1) czynów wykazuje braki i niedociągnięcia. Sąd I instancji przy każdym z przypisanych czynów wskazał bowiem niemalże identyczny zbiór dowodów, na którym się oparł (przy każdym czynie posługiwał się tą samą, ogólną formułką). Sąd II

instancji
skontrolował jednak
rzetelnie
rozstrzygnięcie Sądu
I instancji i
odnalazł w aktach
sprawy dowody,
pozwalające na
przypisanie
oskarżonemu P.
D. (1) wszystkich
zarzuconych mu
czynów. W tym
zakresie wskazać
należy, że:

- do popełnienia
czynu
zarzuconego w
punkcie XLIII
oskarżony P.
D. (1) przyznał
się, składając
wyjaśnienia (k.
786, 1012),
- do popełnienia
czynu
zarzuconego w
punkcie XLIV
oskarżony P.
D. (1) przyznał
się, składając
wyjaśnienia (k.
786), nadto
na sprawstwo
oskarżonego
wskazują
wyniki
przeprowadzonej
wizji lokalnej
(protokół z wizji
lokalnej, k. 745,
pkt 13),
- do popełnienia
czynu
zarzuconego w
punkcie XLV
oskarżony P.

D. (1) przyznał się, składając wyjaśnienia (k. 786),

- do popełnienia czynu zarzucanego w punkcie XLVI oskarżony P. D. (1) przyznał się, składając wyjaśnienia (k. 786),
- do popełnienia czynu zarzucanego w punkcie XLVII oskarżony P. D. (1) przyznał się, składając wyjaśnienia (k. 810, 1012),
- do popełnienia czynu zarzucanego w punkcie XLVIII oskarżony P. D. (1) przyznał się, składając wyjaśnienia (k. 810),
- do popełnienia czynu zarzucanego w punkcie XLIX oskarżony P. D. (1) przyznał się, składając wyjaśnienia (k. 810), nadto na sprawstwo oskarżonego wskazują wyniki przeprowadzonej wizji lokalnej (protokół z wizji

lokalnej, k.
742v, pkt 19).

Przyznanie się do winy złożone w postępowaniu przygotowawczym nie budziło wątpliwości ani Sądu I instancji, ani Sądu II instancji. Wyjaśnienia jakie składał P. D. (1) w postępowaniu przygotowawczym (k. 786, 810) były bogate w szczegóły. Oskarżony opisał sposób, w jaki działał, wskazywał za pomocą jakich narzędzi przecinał linki zabezpieczające (czątki do drutu), podawał szacunkowy czas kradzieży (np.: „pod koniec zimy tego roku”, „pod koniec marca 2019 r.”, „około tydzień temu”), ze szczegółami opisał miejsca, w których dopuszczał się kradzieży (przy poręczy na klatce schodowej przy ul. (...), stojak z rowerami przed głównym wejściem do C.H. B.). Wszystkie te okoliczności świadczą o wiarygodności wyjaśnień składanych w toku postępowania przygotowawczego.

Późniejsza zmiana wyjaśnień i zasłanianie się niepamięcią słusznie zostało potraktowane jedynie jako wyraz przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

Stąd też – mimo pewnych niedociągnięć uzasadnienia – wyrok Sądu I instancji był w pełni prawidłowy, a zarzut obrońcy podniesiony w apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd I instancji nie naruszył żadną miarą art. 410 KPK i wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy.

Zarzut

Rażącej niewspółmierności kary przez wymierzenie jej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy biorąc pod uwagę rozmiar wyrządzonych szkód (około 12.000 zł) prewencję ogólną i

#zasadny

#częściowo zasadny

#niezasadny

<p>indywidualną ww. kara jest rażąco wysoka.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przepis art. 53 § 1 i 2 KK stanowi, iż sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa,</p>		

właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Oskarżony – P. D.
(1) – dopuścił się siedmiu kradzieży popełnionych w ramach ciągu przestępstw (działając w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem tej samej sposobności), a nadto działając w warunkach powrotu do przestępstwa. Ustawodawca zgodnie z art. 278 §1 KK przewiduje za przestępstwo kradzieży karę pozbawiania wolności w granicach od 3 miesięcy do lat 5. Jeżeli sprawca dopuszcza się ciągu przestępstw sąd – zgodnie z art. 91 § 1 KK – wymierza jedną karę w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia

zwiększonego o
połowę (co w
warunkach
przedmiotowej
sprawy daje
zagrożenie od 3
miesiący do 7
lat i 6 miesięcy).
Również działanie w
warunkach
recydywy daje
sądowi możliwość
- zgodnie z art.
64 § 1 KK -
wymierzenia kary w
wysokości do górnej
granicy ustawowego
zagrożenia
zwiększonego o
połowę.

Przechodząc na
grunt niniejszej
sprawy zauważyć
trzeba, że Sąd I
instancji wymierzył
oskarżonemu P. D.
(1) karę 2 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności.

Wymierzona kara
mieści się w
granicach
zagrożenia
przewidzianego
przez ustawodawcę
(zagrożenia od 3
miesiący do 7
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności) – zbliżając
się do dolnej granicy
tego zagrożenia.

Analizując treść
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku i akta sprawy
należy stwierdzić, iż

Sąd I instancji przy wymiarze kary nie tylko nie przekroczył ram ustawowego zagrożenia, ale nadto uczynił zadość wszystkim wymienionym wyżej dyrektywom, ujętym w art. 53 KK. Mimo lakoniczności uzasadnienia Sądu I instancji w tym zakresie, podkreślić należy, że zarówno stopień winy oskarżonego P. D. (1), jak i stopień społecznej szkodliwości jego czynów były znaczne. Oskarżony jest człowiekiem dorosłym, dojrzałym, doświadczonym życiowo, zdrowym psychicznie, w pełni poczytalnym. Można od niego wymagać, aby przestrzegał przepisów prawa, a zarazem także podstawowych zasad współżycia społecznego i nie naruszał cudzej własności. Ponadto oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwa podobne – znał on więc już konsekwencje swojego zachowania i rozumiał jego naganność, a mimo to nie zmienił się i nie wyciągnął odpowiednich

wniosków.

Oskarżony swoim
czynem godził w
jedno z
najważniejszych i
podstawowych dóbr
prawnych, tj. w
prawo własności.
Szkoda którą
wyrządził,
wyceniona została
na około 12.000 zł,
jest więc – wbrew
twierdzeniom
obrońcy –
niebagatelna.

Sposób i
okoliczności
popęlnienia czynu
świadczą o
zuchwałości sprawcy
i o lekceważącym
stosunku wobec
porządku prawnego.
Oskarżony działał
również z niskich
pobudek –
motywowany chęcią
łatwego i szybkiego
zysku.

Okolicznościami
obciążającymi w
stosunku do P. D.
(1) będą ponadto
działanie wspólnie i
w porozumieniu z
innymi osobami oraz
działanie w ramach
ciągu przestępstw
– w krótkich
odstępach czasu i z
wykorzystaniem tej
samej sposobności.

Biorąc pod uwagę
wszystkie
przywołane wyżej
okoliczności - w
ocenie Sądu II
instancji –

wymierzona przez Sąd I instancji kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za rażąco surową.

Podkreślić przy tym należy, że na gruncie art. 438 pkt 4 KPK nie chodzi o każdą różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - uznać za "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2016 r., sygn. II AKa 217/16). Sytuacja taka nie występuje w przedmiotowej sprawie. Kara orzeczona przez Sąd I instancji czyni zadość poczuciu sprawiedliwości społecznej. Dla oskarżonego ma być ona skutecznym impulsem do zrozumienia naganności jego zachowania oraz drugą szansą na zmianę postawy i resocjalizację. Dla

<p>społeczeństwa stanowi ona natomiast jasny sygnał, że sprawcy kradzieży nie będą traktowani pobłażliwie.</p> <p>Stąd też zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę oskarżonego w apelacji należało uznać za całkowicie niezasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. D. (1) od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Ewentualnie – z ostrożności procesowej – zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary 1 (jednego) roku pozbawiania wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stwierdzenia niezasadności</p>		

podniesionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów (tak głównych jak i ewentualnych) brak było podstaw do wnioskowanej zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd II instancji nie dopatrył się w sprawie również takich uchybień, które podlegały by uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu II Wydział Karny z dnia 13 sierpnia 2021 r.</p> <p>Sygn. akt: II K 690/19</p>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Sąd II instancji w pełni podzielił zapatrywania Sądu I instancji, uznając, że sprawstwo i wina oskarżonego P. D. (1) w zakresie przypisanych mu czynów nie budzi wątpliwości.</p> <p>Omówione wyżej zarzuty obrony, mające na celu zanegowanie słuszności orzeczenia Sądu I instancji w zakresie samego skazania, a z ostrożności procesowej także w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, okazały się</p>		

całkowicie bezzasadne. Podniesione zarzuty i ich uzasadnienie nie zdołały podważyć dokonanej przez Sąd I instancji pełnej i prawidłowej oceny w przedmiocie winy, sprawstwa i wymiaru kary. Zarzuty te w przeważającej mierze stanowiły bowiem jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji, a nie wykazywały żadnych konkretnych błędów czy uchybień, których miałyby dopuścić się ten sąd.

W sprawie nie dopatrzonego się nadto uchybień, które podlegałyby uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia. W szczególności Sąd II instancji dokonał analizy treści odpisów wyroków Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny o sygn. akt: II K (...) II K (...) II K (...) II K (...), II K (...) II (...) pod kątem zaistnienia stanu powagi rzeczy osądzonej. Analiza ta doprowadziła

<p>do wniosku, że bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci res iudicata nie zachodzi. Sprawy, które zostały już prawomocnie osądzone, nie wykazują tożsamości podmiotowo – przedmiotowej w stosunku do sprawy niniejszej.</p> <p>Wobec powyższego wyrok Sądu I instancji należało utrzymać w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		

5.3.1.1.1.		# art.439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	#art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze, kosztami nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa. Zasądzona z tego tytułu kwota – wynosząca 929,88 zł (w tym VAT) - została ustalona w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 4 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
III.	Orzeczenie oparto na podstawie art. 624 § 1 KPK	

	<p>- uznając, że uiszczenie przez oskarżonych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową i brak dochodów.</p> <p>Oskarżeni przebywają obecnie w zakładach karnych, odbywając kary pozbawiania wolności za inne przestępstwa. Nadto zwolnienie z obowiązku ponoszenia kosztów procesu ma umożliwić oskarżonym wykonanie orzeczonego wobec nich środka kompensacyjnego i naprawienie szkody wobec poszczególnych pokrzywdzonych.</p>	
7. PODPIS		
SSO Marcin Sosiński		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. D. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego P. D. (1).	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości co do oskarżonego P. D. (1)	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art.438 pkt 1 k.p.k.– obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k.– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k.– rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art.439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana